

[Inger Gautier Schmit.]

reauser, hvorfra der udsendes autoriserede Sygeplejersker, ogsaa skal være under Tilsyn og Kontrol af Sundhedsstyrelsen, igen en Paragraf, som vi ikke fuldt ud kan indse Nødvendigheden af. Hvis en Sygeplejerske har sit Diplom, maa dette dog være en tilstrækkelig Garanti overfor de Mennesker, der faar hende i Hjemmet under Sygdom, og vi kan derfor ikke indse Nødvendigheden af, at disse Bureauer skal være under Sundhedsstyrelsens Kontrol og Godkendelse.

Sygeplejerskerne uddannes jo ikke alene til Fordel for de store Hospitaler i Byerne, hvor vi fra vor Side fuldt ud erkender, at en 3-aarig Uddannelse ikke kan siges at være for meget, men der øves ogsaa Sygepleje andre Steder i vort Land, og paa dette Omraade har vi her i Danmark, som paa saa mange andre Omraader, haft en overordentlig smuk, frivillig og folkelig Udvikling, idet Folket selv har taget Sagen i sin Haand og hjulpet sig frem bedst muligt, saaledes at der har været det smukkeste og bedste Forhold mellem Befolkningen og den Sygeplejestand, der har arbejdet derude. Naar man derfor arbejder med Sygeplejeforhold, er det ogsaa meget værd at lægge Mærke til, at Staten ikke gennem Vedtagelsen af nye Bestemmelser griber ind i bestaaende Forhold, saaledes at man kommer til at forstyrre et harmonisk og smukt Samarbejde.

Nu ved jeg godt, at Centralforeningen for Hjemmesygeplejersker har vedtaget en obligatorisk 3-aarig Uddannelse, og det skal jeg selvfølgelig ikke sige noget til, jeg kan i og for sig kun glæde mig over, at det bliver saa dygtige Sygeplejersker som muligt, der kommer ud i Landbefolkningen; men jeg mener alligevel, der er en meget stor Kræds af Sygeplejersker i vort Land, som for en beskedent Lønning gør et overordentlig stort, smukt og samfundsnyttigt Arbejde ude i Landsognene uden 3 Aars Uddannelse.

Jeg tænker paa hele Hjemmesygeplejen derude. Gennem stedlige Sygeplejeforeninger eller Menighedssygeplejer har man sat et Arbejde i Gang, der ikke alene tager Sigte paa at hjælpe de haardt syge, men i det hele taget paa at komme med Helsebod og Hjælp til nødstedte Hjem. Hele denne Gerning, siger jeg, skulde nødvendigvis svækkes gennem Vedtagelsen af en Statsautorisation, og selv om man med fuld Føje kan sige, at Lovforslaget jo ingenlunde giver Sygeplejerskerne et Monopol, men kun fastsætter en 3-aarig Uddannelse som Basis for Autorisation, saa kan det alligevel let

komme til at gaa saadan, at man ikke rigtig er regnet for Sygeplejerske, naar man ikke har denne 3-aarige Uddannelse. Og ude i Landsognene, hvor de økonomiske Forhold saa vist ikke for Tiden peger i Retning af større Udgifter af nogen som helst Art, kan det meget let komme til at gaa saadan, at man med den større Uddannelse og større Dygtighed berettiget stiller større Lønkrav, større, end maaske Landbefolkningen ved frivillige Bidrag er i Stand til at udrede, og derved kan man komme til at bringe Forstyrrelse ind i det Samarbejde, der her finder Sted.

Thi det er jo en kendt Sag, at hele vor Landsygepleje i høj Grad er baaret af frivillige Gaver, at der i Sognet er en Sygeplejeforening, hvortil Befolkningen giver frivillige Bidrag, og som for disse holder en Sygeplejerske, som ofte paa en ganske udmærket Maade gør Fyldest i de mange forskellige Hjem, hvor hendes Virksomhed kommer til at ligge. Naar man herinde i København tænker paa Sygepleje, tænker man som oftest paa Gerningen paa Hospitalet, denne store, alvorlige og vigtige Gerning, som vore Sygeplejersker i Byerne ofte udfylder med den største Opofrelse og Tjenstvillighed, og hvori de ofte sætter baade Kræfter og Helbred til for at kunne hjælpe deres syge Medborgere; men ved Siden deraf maa man samtidig have Øje for den overordentlig store Indsats, den rent personlige Indsats, som Landsygeplejerskerne yder ude omkring i de tusind Hjem i vore Landsogne, og som har lige saa stor Betydning, fordi man derude ikke i nær saa høj Grad som i Byerne har Adgang til at søge Hjælp paa Hospitaler og paa anden Maade og derfor netop har saa overordentlig stor Hjælp af Hjemmesygeplejersken, og hendes Gerning ønsker vi derfor fra vor Side ikke paa nogen Maade at forstyrre eller vanskeliggøre igennem en Lovbestemmelse.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger, som altsaa giver Udtryk for, at vi forstaar, at Sygeplejerskerne selv gerne efter en 3-aarig Uddannelse vil have et Eksamensbevis for, hvad de nu har lært og kan, men at vi ingenlunde indser Nødvendigheden af at lægge hele dette Spørgsmaal i Sundhedsstyrelsens Haand, hvori vi mener, at det meget vel maatte kunne ordnes indenfor det enkelte Hospital — at vi ikke kan erkende Nødvendigheden af det overordentlig meget Tilsyn, Lovforslaget indfører, hverken med Hensyn til den enkelte Sygeplejerske fra Sundhedsstyrelsens Side eller med Hensyn til Sygeplejebureauerne, men at vi i hele dette For-